

Cuvântul fundamental al lui Hristos

Ce este „cuvântul lui Hristos”?

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Coloseni 3.16)! Ține minte: apostolul nu vorbește aici simplu de „Biblie” sau de „Cuvântul lui Dumnezeu” sau chiar de „Sfânta Scriptură”. El vorbește dimpotrivă de „cuvântul lui Hristos”. Acest cuvânt este centrul Bibliei. Deci sunt cuvintele, despre care Isus a spus că nici măcar atunci nu vor trece, când cerul și pământul vor trece (compară cu Marcu 13.31).

Pe apostol îl preocupă în mod deosebit cuvintele rostite personal de Isus, deci cuvântul autentic al lui Hristos Isus! Cuvinte, care au venit din gura lui Hristos, cuvinte care au ultima autoritate, marcate de înțelepciunea lui Dumnezeu.

Odată au fost trimiși delegați ai marilor preoți. Ei trebuiau să aresteze pe Isus în toată liniștea. Dar ei s-au întors fără captiv. Scuzându-se au zis: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta” (Ioan 7.46).

Ca Martor principal al lui Dumnezeu, Isus a vestit adevăruri neobișnuite (compară cu Ioan 18.37; Marcu 1.38). El Însuși a spus despre cuvintele Sale: „Cuvintele, pe care Eu vi le-am vorbit, sunt duh și sunt viață” (Ioan 6.63). Misiunea principală a lui Isus consta, să spună oamenilor „cuvântul” (compară cu Marcu 2.2). Isus era „Semănătorul lui Dumnezeu”, care a semănat „Cuvântul” (compară cu Marcu 4.14). El L-a semănat „în” oameni (compară cu Marcu 4.15c).

Apostolii lui Hristos Isus au luat în serios aceasta: credința este trezită prin vestirea „Cuvântului lui Hristos” (Romani 10.17). Dumnezeu – după toată vorbirea Sa prin profeți – în cele din urmă „a vorbit în Fiul” (compară cu Evrei 1.1 și versetele următoare). Realmente mântuirea își are începutul în vestirea făcută de Domnul (compară cu Evrei 2.3). Dacă creștinii vor să nu treacă pe lângă țel, atunci ei „trebuie să ia aminte cu atât mai mult” la acest *Cuvânt* (compară cu Evrei 2.1). Căci „dacă cineva nu se ține de cuvintele sănătoase, de cele ale Domnului nostru Isus Hristos”, acela „este îngâmfat, neștiind nimic” (compară cu 1 Timotei 6.3).

Învățătura centrală a Bibliei este predicată de cuvintele lui Hristos Isus. Ea este mult mai mult decât bănuiesc cei mai mulți creștini. „Cuvântul lui Hristos” constituie nucleul Bibliei. În primul rând este valabil: să cercetezi adânc acest Cuvânt.

Adevărații ucenici rămân la Cuvântul lui Hristos

Isus a sfătuit insistent pe prietenii Săi: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei” (Ioan 8.31). În rămânerea în cuvântul lui Hristos consta adevărata natură a uceniciei. La cei mai apropiați urmași ai lui Isus trebuia să devină realitate: „Cine vă ascultă

pe voi, pe Mine Mă ascultă” (compară cu Luca 10.16). Isus voia ca nimic altceva decât vorbirea Sa să fie auzită prin cuvintele apostolilor. Ceea ce Isus le-a spus la ureche, aceasta ei trebuiau să strige public (compară cu Matei 10.26 și versetele următoare).

În acest sens, numai un singur exemplu: odată Isus a făcut clar ucenicilor Săi, cam în felul acesta: voi nu trebuie să slujiți lui Mamona, așa cum fac păgânii, nu trebuie să vă îngrijați de cele trecătoare (compară cu Matei 6.24-32)! Exact aceasta a preluat după aceea apostolul Pavel, atunci când el a „mărturisit în Domnul” creștinilor din Efes, ca ei să nu mai trăiască „în deșertăciunea minții lor”, așa cum fac națiunile (compară cu Efeseni 4.17 și versetele următoare).

Apostolii trebuiau să fie martori pentru Isus. De aceea ei nu au avut curajul să prezinte numai vag gândurile și ideile Domnului lor Isus. Ei voiau să dea mai departe cuvintele lui Hristos ca fiind obligatorii.

Astfel, nu era ideea lui Pavel, ca apostolii să se lase întreținuți de biserică. El a accentuat mai degrabă: „Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie” (compară 1 Corinteni 9.14 cu Luca 10.7). Nu Pavel era cel care era rigid în privința divorțului. Dimpotrivă el a scris corintenilor: „Dar celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul: soția să nu se despartă de soț. ... Și soțul să nu-și părăsească soția.” (compară 1 Corinteni 7.10,11 cu Matei 5.31 și versetele următoare; 19.3-9). Citând textual pe Isus, apostolul Pavel a mărturisit, că Isus va veni pe neașteptate „asemenea unui hoț noaptea” (compară 1 Tesaloniceni 5.2 cu Matei 24.42-44). Cu „un cuvânt al Domnului” el le-a arătat clar că se va da și primului și ultimului, însă într-un alt fel decât ei au presupus (compară 1 Tesaloniceni 4.15 cu Matei 19.30; 20.8,12,20 și Marcu 10.31; Luca 13.30). Că „trebuie să-i ajutăm pe cei slabi”, Pavel a subliniat aceasta la reprezentanții bisericii din Efes, prin aceea că el le-a adus aminte de „cuvintele Domnului”. Și chiar prin moto-ul „Este mai ferice să dai, decât să primești” (compară cu Faptele Apostolilor 20.35) este prezentat în formă prescurtată ceea ce a fost transmis ca cuvânt al lui Hristos (compară Luca 6.34-38; 14.12 și versetele următoare).

Chiar și în alegerea cuvintelor potrivite apostolii erau subordonați unui standard înalt de fidelitate, care era chiar mai înalt decât al cărturarilor iudei. Acest standard de nedepășit în seriozitate l-a adus Isus în lume ca „Martorul credincios” (compară cu Apocalipsa 1.5). Nu erau pure idei ale lui Pavel, ca scoase din stomacul gol, atunci când el prezenta mereu natura creștinului ca „a-fi-în-Hristos”. Dimpotrivă prin aceasta a redat care era voia Domnului: „Rămâneți în Mine și Eu în voi. ... Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod” (compară cu Ioan 15.4 și versetele următoare); „de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ați vrut!” (compară cu Luca 13.34).

Este uimitor cât de intensiv s-a ținut seama în creștinătatea primelor zile de cuvintele Domnului Isus transmise autentic. Mai mult chiar! Îți poate roși nu numai obrazul ci tot capul, dacă ne imaginăm următoarele: cât de des am ciuntit noi aceste cuvinte așa de importante ale lui Hristos Isus printr-o afirmație generală ca aceea „Biblia spune”. Însă „nucleul” Bibliei constă tocmai în cuvintele pe care Isus ca Martor al adevărului le-a adus în lume. »Isus

Hristos, așa cum El ne este mărturisit în Sfânta Scriptură, este unicul Cuvânt al lui Dumnezeu, pe care noi trebuie să-L auzim, în care trebuie să ne încredem în viață și în moarte și să ascultăm de El« (declarația teologică a sinodului din Barmen, 1934). Însă Isus este „mărturisit în Sfânta Scriptură” ca Acela care a vorbit „cuvintele vieții veșnice” (compară cu Ioan 6.68). Isus Hristos trebuie mărturisit ca adevărul suprem „născut și venit în lume” (compară cu Ioan 18.37; vezi și Ioan 1.18).

Redescoperirea „Cuvântului lui Hristos”!

M-am hotărât să redescopăr „Cuvântul lui Hristos” așa cum niciodată mai înainte n-am făcut-o. Asemenea unui călugăr din Evul Mediu am scris într-o cârtică toate cuvintele lui Isus Hristos notate în evanghelii în ghilemele. Am fost cuprins de o mare uimire. Cuvinte cunoscute demult, dar deseori trecute cu vederea la citire, au început să strălucească din nou. Cât de pline de urgență, de expresivitate, de invitație sunt cuvintele lui Hristos: „Urmează-Mă!”, „pocăiește-te!”, „fii curat!”, „vino!”, „întinde-ți mâna!”, „ascultați!”, „Liniște! Taci!”, „ridică-te!”, „Aduceți-l la Mine!”, „Vino și vezi!”, „scoateți!”, „luați!”, „ridicați-vă privirea!” Acestea nu sunt cuvinte explicative despre Dumnezeu și lume a unor înțelepți care filozofează. Mai degrabă sunt cuvinte cu autoritate. Ele sunt valabile și astăzi!

Într-adevăr așa-numita „teologie științifică” s-a îndoit mereu că în Biblie sunt cu adevărat citate cuvintele autentice ale lui Isus. Însă o dovadă pentru justificarea scepticismului lor nu au putut prezenta până acum. Tragic este însă că acest scepticism a pătruns până la nivelurile cele mai de jos ale bisericii.

Într-o comunitate creștină, cunoscută în împrejurimi mari ca fiind „fidelă Bibliei”, nu demult s-a afirmat cu îndrăzneală în predica de duminică dimineața: „Isus a învățat în principal prin exemplul propriu”. În cele din urmă noi nu am ști de nici un cuvânt, pe care Isus Însuși l-a scris. Comunitatea a acceptat cu deosebit respect cele afirmate. Nimeni nu a protestat. Chiar și presupusele comunități „fidele Bibliei” au devenit tari în a primi. Într-adevăr, nu a fost transmis nimic scris de Isus Însuși, însă cuvintele Sale au fost transmise din belșug. Comunitatea ar fi trebuit să întrebe: »Și ce este de fapt cu predica de pe munte? Ce este cu multele parabole? Ce este cu vorbirea lui Isus despre timpul din urmă? Ce este cu „rugăciunea de mare preot”? Ce înseamnă de fapt acea lozincă a anului, că *cuvintele* lui Isus nu vor trece?«

Oamenii care afirmă că sunt „fidele Bibliei” ar trebui să pornească urgent în căutarea urmelor sub o formă deosebită. Ei ar putea începe urmărind cuvintele apostolilor care încep cu formula „însă noi știm”. Foarte des se poate descoperi înapoia acestora un cuvânt de încredere al lui Isus.

Așa este de exemplu înapoia afirmației apostolice: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El” (compară cu Romani 6.6) se găsesc cuvintele lui Isus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (compară cu Matei 16.24). Explicația lui Isus: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (compară cu Ioan 14.19) este preluată în cuvintele lui Pavel: „Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui” (compară cu Romano 6.9). Că „nimic

nu este necurat în sine însuși” a știut-o Pavel „în Domnul”; în privința aceasta el era „încredințat în Domnul” (compară cu Romani 14.14); căci în mod evident el cunoștea cuvântul Fiului lui Dumnezeu Isus, cu care El „a făcut curată orice hrană” (compară cu Marcu 7.19). Că Dumnezeu este „de temut”, despre aceasta a vorbit Isus (compară cu Luca 11.5; 13.22 și versetele următoare). Pavel a preluat aceasta cu constatarea: „Ca unii care cunoaștem frica de Domnul” (compară cu 2 Corinteni 5.11).

În galeria de stat din Stuttgart se află tabloul impresionant al lui Rembrandt, care îl prezintă pe bătrânul Pavel. Apostolul întemnițat are înaintea lui Scriptura, Biblia lui Israel. Dar ochii apostolului privesc meditănd în depărtare. Așa cum odinioară evlavioșii din Israel meditau zi și noapte la porunca Domnului (compară cu Psalm 1.2), tot așa apostolul lui Hristos Isus medita la cuvintele lui Hristos. El nu voia să „îndrăznească să pomenească nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine” (compară cu Romani 15.18).

„Cuvântul lui Hristos” trebuie adus din nou în conștiință! Graful Eberhard im Bart (1445-1496) din Württemberg a luat ca laitmotiv următoarele cuvinte de rugăciune: »Doamne, fă-mă să aud nu ceea ce îmi place să aud, ci ceea ce tu dorești să aud eu!”

Încurajări la studiu

Chiar la primul cuvânt al lui Isus, pe care îl relatează evanghelistul Marcu, este vorba de „pocăință” (compară cu Marcu 1.15). Aceasta este o noțiune, pe care nici un om normal nu vrea s-o audă. Însă Dumnezeu dorește să ne-o pună pe inimă. Cu câtă insistență a stăruit Isus deja la începutul lucrării Sale, ca oamenii să se pocăiască! Ei trebuie să se întoarcă înapoi, să-și schimbe gândirea, să gândească altfel și să acționeze altfel. Până la venirea Mântuitorului Isus, invitația lui Dumnezeu era: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, pentru că Mă veți căuta cu toată inima” (compară cu Ieremia 29.13 și versetele următoare). Însă acum Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de oameni cu Isus! Dumnezeu căuta pe oameni. Dumnezeu Însuși a făcut pasul decisiv, pentru ca oamenii să-l poată găsi. „Pocăința” a devenit șansa!

Imbold: această urmă se poate urmări mai departe în cadrul grupelor de studiu biblic și în întrunirile familiare! Se pot căuta cuvinte ale lui Isus care îndeamnă la schimbarea gândirii și la întoarcere. Aparține acestora și Marcu 1.22? Cum stau lucrurile cu Marcu 2.5 și versetele următoare? Și apoi cu Marcu 2.15-17; 3.31-35; 7.14-23 și așa mai departe!

Se poate lua ca temă: care din multele parabole și cuvinte figurative ale lui Isus din evanghelia după Matei arată clar cât de urgentă este întoarcerea? Ce poate împiedica adevărata întoarcere? Ce vrea să se spună despre aceasta în parabolele Domnului Isus?

La fel se poate căuta în evangheliile după cuvinte ale lui Isus, cu care Isus invită la părtășie strânsă cu El, deci cuvinte ca acestea „veniți la Mine!” sau „cu Mine” sau „vino după Mine!” sau „rămâneți în Mine!” sau „cine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri, acela Îmi este frate și soră”. În cadrul unor astfel de incursiuni de recunoaștere, cuvintele lui Isus, de care până atunci nu ai fost așa de conștient, vor cădea în inimă ca fructele coapte.

Așa s-a întâmplat unui credincios dintr-o comunitate în care am slujit odinioară. După mulți ani a căutat din nou în Biblie răsfoind o anumită istorisire. I-a trebuit mult timp, până când a găsit-o. Însă cuprins de uimire a zis: „În această căutare am găsit de necrezut de multe cuvinte ajutătoare ale lui Isus! Ce este toată mângâierea unui psiholog în comparație cu un singur cuvânt al lui Isus: „În lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea.” (Ioan 16.33).

Cuvintele lui Isus sunt nu numai pentru cap, pentru gândire și pentru memorie. Ele trebuie să pătrundă în om, așa cum pâinea și vinul intră în el la cină și se fac una cu el. Isus a muștrădat odată, că cuvântul Lui „nu pătrunde” în om (compară cu Ioan 8.37). Aceasta este grav, deoarece cuvintele Lui sunt destinate să rămână *în noi* (compară cu Ioan 15.7). Acesta este țelul acestor cuvinte, despre care Isus a spus Tatălui Său în rugăciune: „le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu” (compară cu Ioan 17.8).

Nicidecum să nu te faci vinovat de „Cuvântul lui Hristos”!

„*Cuvântul* lui Hristos să locuiască din belșug în voi!” Este vorba de cuvântul lui „Hristos”! Este o crimă de lez-maiestate a lui Hristos dacă cuvântul Său este luat sau nu în considerare după plac. Trebuie să te ferești să triezi cuvintele lui Hristos și să iei pe acelea care dezmiardă gustul personal. Nu avem nici un drept să folosim etaloanele noastre limitate și subiective ca să scoatem acele cuvinte ale lui Hristos, care ne par prețioase, iar pe celelalte să le facem să dispară. Aceasta o fac mulți contemporani, și din pricina aceasta poți deveni cu adevărat nemulțumit.

Așa mi s-a întâmplat odată, când un preot tânăr, de fapt dotat, în serviciul divin de confirmare a făcut de la sine o completare la catehism. Din interpretarea frazei „de acolo El va veni să judece viii și morții”, cei care urmau să fie confirmați trebuiau să învețe: „Nu este o judecată de apoi. În fond creștinii au amenințat destul de mult cu degetul. Isus nu judecă pe nimeni!” Când preotul a fost întrebat critic cu privire la această îndrăzneală „mărturisire nouă”, el a răspuns convins și presupus fidel Bibliei: „În Biblie stă totuși clară afirmația lui Isus, că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ei bine, aceasta se poate realmente citi așa în Ioan 3.17. Însă următoarea frază a lui Isus spune deja: „Cel care crede în El nu este judecat; dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3.18). Deci aceasta este ce vor să spună cuvintele lui Isus în privința aceasta: în atitudinea față de Isus se decide moartea veșnică sau viața veșnică! Ce pagubă, da, ce aroganță, să te abați de la aceasta!

Mă revoltă, când alții fac aceasta. Dar cum stau de fapt lucrurile cu mine însumi? Este foarte ușor să iei pe alții în „vizor” și să-i critici. Însă Isus a spus: „Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura” (Matei 7.2). Pavel a preluat aceasta, atunci când a scris galatenilor: „Dacă se socotește cineva a fi ceva, nefiind nimic, se înșală pe sine însuși” (Galateni 6.3). Tot așa m-am înșelat și eu însumi. Căci mult timp am fost convins: „Eu nu am bagatelizat cuvântul lui Hristos, eu nu am redus cuvintele Lui! Probabil alții au făcut, însă eu nu am făcut!”

Însă după aceea – nu este mult de atunci – m-a lovit cuvântul lui Hristos: „Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecății” (Matei

12.36). În mod îngrozitor prin aceasta este vorba și de multele cuvinte limbute fără conținut, care au ieșit din gura mea, aprecierile rele, vorbirile de rău, glumele proaste – o, Dumnezeu, îndură-Te de mine! Și cum stau lucrurile cu multele mele predici, prelegeri și articole? Nu au fost ele în zadar și goale, chiar dacă plin de dragoste am preamărit pe Isus ca Salvator, dar fără să arăt clar adâncimile din care Isus vrea să salveze pe oameni? De ce nu am dat mai departe cu toată seriozitatea – împreună cu dragostea care invită la mântuire – cuvintele lui Hristos: „lată este poarta și largă este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei care intră pe ea” (Matei 7.13)? Sau: „Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor aduna din Împărăția Sa toate prilejurile de poticnire și pe cei care practică nelegiuirea și îi va arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13.41,42)? Sau: „Cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.36)?

Am cercetat o mulțime din predicile mele din trecut. În privința aceasta trebuie să mă întreb critic: de ce am prezentat așa de nebulos mesajul Domnului Isus, că fără salvarea Lui ești pierdut, rămâi pierdut și vei fi veșnic pierdut? Mi-a fost frică că voi fi suspectat, că aș vrea cu ajutorul câinelui iadului să conduc pe oameni la Isus? Am prezentat numai așa marginal „pierzarea veșnică”, deoarece ea îmi părea prea „însământătoare”, prea „negativă”, prea „drastică” sau chiar prea „ne la modă”? Am considerat ca fiind o „concepție învechită”, că există „un loc de chin” (compară cu Luca 16.28)? Mi s-a părut ciudat, da, straniu, că Isus a zis că „poți fi aruncat în iad”, „în focul care nu se stinge niciodată” (compară cu Marcu 9.43-45)?

Desigur Isus a venit să ne salveze de la pierzare. În aceasta se arată dragostea lui Dumnezeu față de noi. Mântuirea este însă salvarea din adânc. Cei care prin credință se leagă de Hristos, nu trebuie să rămână în pierzare, nu trebuie să se piardă! A devenit aceasta totdeauna clar, atunci când am dat mai departe cuvântul lui Hristos? Cu siguranță foarte des ascultătorii m-au înțeles, ca și cum în cazul credinței în Hristos ar fi vorba de un fel de schimbare oarecare ușoară, așa cum de exemplu ar fi schimbarea de pe un traseu scurt pe unul lung sau schimbarea de la clasa a doua într-o clasă mai confortabilă, dar și în clasa întâi. În aceste cazuri însă direcția și țelul rămân neschimbate. Am vorbit eu clar că trebuie să te urci în tren în direcția opusă? Nu am sustras chiar totul, dar cu siguranță am vorbit mult prea superficial despre aceasta.

Când am devenit conștient de această neglijență în mesajele mele, m-am cutremurat. Ce am făcut eu – și probabil cu mine și alții – din cuvintele serioase, pătrunzătoare, care trezesc ale lui Hristos!? Cum m-am dedat după gustul publicului! Administratorilor li se cere să fie credincioși, nimic altceva decât credincioși. Ce s-a petrecut cu mine, că am devenit așa de necredincios – și că până acum nici nu am fost conștient de aceasta!

Desigur s-ar putea reproșa: astăzi este așa de uzual, să se împacheteze în vată tot ce omului modern i se pare deosebit de sever și de aceea respingător. Se dorește în definitiv să se câștige pentru Isus. Este omenește de înțeles ca oamenii să nu fie înfricoșați cu expresii de genul „pierzare”, „judecata de apoi”, „iad” sau „condamnare”!

Cu toate acestea Isus a atenționat cu cuvinte clare cu privire la o astfel de ispită omenească așa de ușor de înțeles, să menajezi prea mult „omenescul” (compară cu Matei 16.23). Este

diabolic să consideri omenesc ceea ce este dumnezeiesc! Isus a spus chiar cuvântul, pe care se pare că noi îl uităm foarte des: „Pentru că oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri” (compară cu Marcu 8.38)!

Este îngrozitor să te faci vinovat de cuvântul lui Hristos (compară cu Iacov 3.1,2)! Cât de mult ne-am îndepărtat noi deja unul de altul în organizațiile noastre bisericești, dacă această grijă nici măcar nu mai este înțeleasă? Nu se poate înțelege cu adevărat, de ce unii creștini vigilenți nu participă și nu pot tăcea, când „părerile omenești” determină tot mai mult drumul creștinătății?

Credința nou fundamentată

Prea mult timp s-a încercat să ne facă să credem: „creștinătatea va avea numai atunci viitor, când ea va fi pregătită să citească critic Biblia! Omul modern are dreptul să pună sub semnul întrebării orice autoritate, chiar și Biblia. În fond aceasta au învățat și reformatorii”!

Nu! Și încă odată, nu! Căci reformatorii au învățat să se acorde valabilitate Cuvântului Sfintei Scripturi mai presus decât orice autoritate. Ei au cerut creștinătății să se lase verificată prin Biblie.

Toți cei care își permit să fie numiți creștini, au nevoie de un oarecare respect față de cuvântul lui Hristos. Ei au nevoie – în mod deosebit vestitorii – să fie gata să asculte de cuvântul lui Hristos. Ei au nevoie de o încredere nouă în cuvântul lui Hristos, de o bucurie nouă față de cuvântul lui Hristos. Noi toți avem nevoie de o nouă voință hotărâtă de a cerceta mai profund Cuvântul lui Dumnezeu și în mod deosebit să fim descoperitori în „Cuvântul lui Hristos”.

Pentru întreaga existență creștină trebuie să fie valabil ce a exprimat Philipp Friedrich Hiller: „Dacă în greșeala mea mă tem ca să mai cred, fă Tu bazele credinței noi în sufletul meu.” Cuvântul lui Hristos poate „face” ca credința noastră fragilă să fie reclădită din temelii. Cuvântul lui Hristos este un cuvânt creator. El este însoțit de puterea învierii. Viața va fi din nou trezită în creștinătate acolo unde acest „cuvânt al lui Hristos” este primit cu toată seriozitatea din nou pe deplin și cu bucurie.

Nu vreau să fiu o persoană care se dă după cum bate vântul! Chiar dacă unii își manifestă nemulțumirea cu privire la cuvintele lui Hristos, nu permit să mi se defăimeze aceste cuvinte. Mai degrabă „cuvântul lui Hristos” are voie să mă pună la îndoială. Vreau să mă încred în acest „cuvânt al lui Hristos”, ca el să-mi fundamenteze din nou credința.